

MAGIA ÎNTRE SUPRANATURAL ȘI NATURAL (I)

Supranaturalul înseamnă ceea ce nu are o explicație logică, ceva care se află dincolo de puterea noastră de înțelegere, iar magia reprezintă un fenomen distinct în cadrul „misterelor” legate de mitologia morții și credința într-o lume ocultă (poate alta decât lumea de dincolo), situată într-un plan paralel, ce se întrepătrunde adesea cu lumea noastră și care este populată, bineînțeles, de entități fantastice, înzestrate cu puteri supranaturale, inclusiv demoni.

Pe scurt, magia este un ansamblu de ritualuri specifice, cu ajutorul cărora se invocă forțe dotate cu puteri miraculoase, ce sălășluiesc într-o lume supranaturală, alături și în tangență cu lumea reală, cu scopul de a acționa în conformitate cu dorințele și interesele celor care practică magia.

Cuvântul magie vine din grecește și înseamnă vrăjitorie sau farmece.

Cel puțin la nivel teoretic, magia a fost împărțită în două mari categorii: magia albă, cu scopuri benefice și magia neagră, cu intenții malefice. Unii dintre preoții creștin-ortodocși cu har sunt de părere că practicile vrăjitoarești nu au absolut nicio influență asupra oamenilor cu o puternică credință în Dumnezeu. Alții susțin că magia neagră nu poate fi combătută cu succes decât cu ajutorul unor ritualuri religioase speciale, oficiate numai de către preoți aleși, ce apelează la slujbe și canoane specifice.

Chiar și în zilele noastre, moderne și fără prejudecăți, s-au făcut cunoscute prin intermediul mass-media nenumărate cazuri de vrăjitorie, îndeosebi în zone geografice unde se păstrează încă obiceiuri arhaice precreștine, alături sau chiar împletite cu cele creștine. De pildă, credința în moroi, sau strigoi, i-a determinat pe locuitorii unor astfel de locuri uitate de timp ale României să apeleze la ritualuri magice deosebit de vechi, constând în dezgroparea mortului bănuț că ar bântui comunitatea sub formă de duh rău și străpungerea inimii sale cu o țepușă ascuțită. Scriitori din lumea întreagă au fost atrași de acest subiect aparent inexplicabil. Între ei, Vasile Voiculescu, cu ale sale povestiri fantastice, deține un loc cu totul special. De exemplu, în povestirea „Iubire magică”, personajul principal, călătorind într-un cătun izolat din munți, cade victimă unor farmece practicate de o „vrăjitoare” locală, o veritabilă „Baba Cloanța”, bătrână și pocită, dar care se prezintă celui „fermecat” ca o frumusețe deosebită (de care se și îndrăgostește), până în momentul în care „vraja” este destrămată cu ajutorul unui talisman „descântat” folosit ca antidot.

Așa după cum spunea și Mircea Eliade în scrierile sale, primele forme de credință din zorii umanității au fost cele magico-religioase dezvăluite de zei, prin intermediul revelației, oamenilor ce abia începeau a se trezi din somnul necunoașterii primitive. În acele timpuri foarte îndepărtate (între 10.000 și 40.000 de ani) prezența zeilor pe Terra devenise o obișnuință, adevăr oglindit de cele mai importante mituri ale lumii. Zeii civilizatori s-au implicat profund și intens în viața „cotidiană” a

populațiilor epocii paleolitice, în acel „illo tempore” a lui Mircea Eliade, care nu este altceva decât perioada mitică a preistoriei când ființele supranaturale sosite din stele au transmis primele învățături pământenilor, precum semințele în pământul fertil al unei spiritualități primitive. Nu pare deloc întâmplătoare credința oamenilor primitivi în existența sufletelor, a reînvierii într-o viață de dincolo de moarte, într-o lume unde se manifestă entități supranaturale, uneori conduse de o divinitate supremă și singulară. Tot în acea protoistorie tenebroasă zeii l-au plămădit pe „homo religiosus” și i-au învățat pe oameni anumite practici magico-religioase legate de cultul morților, de războaie sau de vânătoare, de sacrificii și ofrande, de lecuirea bolilor, dar și de simbolismul sexualității sacre, ilustrate în special de picturile rupestre.

Șamanii din acele timpuri, inițiați de către zei în a stăpâni miraculoasele puteri magico-religioase, prin ascensiunile „extatice” în lumea celestă, făceau legătura între oameni și „ființele cosmice”. În spațiul tungus din nordul Rusiei, cuvântul șaman se traduce prin acela de vrăjitor. Dar șamanismul este răspândit pe tot globul, ceea ce ne face să credem că nu ar fi o invenție umană, ci o învățătură oferită de zei tuturor popoarelor lumii.

Mai târziu, în antichitate, magia a jucat un rol și mai important, așa cum s-a întâmplat de pildă în Babilon, unde magii întreținuți de regi la curte erau socotiți solii zeilor Ea și Marduck și aveau un rol important și oficial în lupta împotriva răului, în apărarea de atacurile zeilor răi (demoni), precum și în practicarea medicinei. Pentru că celebrul „Cod al lui Hammurabi” interzicea vrăjitoria clandestină practică de neinițiați sau de oameni obișnuiți, magii oficiali aveau datoria să contracareze influența acestora. La fel se petreceau lucrurile și în alte părți ale lumii, cum ar fi Europa, Egipt, India, Orientul Apropiat și Îndepărtat, America de Nord și de Sud etc. Să ne reamintim și de cei Trei Magi de la Răsărit care au asistat la nașterea Pruncului Iisus în Nazaret, venind din Persia unde dețineau funcția de sacerdoți (preoți), astrologi și magicieni. Încă religia coexistă cu magia.

Oculțiștii și unii exegeți ai textelor biblice susțin ca secretele magiei le-au fost dezvăluite oamenilor de către îngerii (fiii lui Dumnezeu) care s-au împerecheat cu fiicele „frumoase” ale pământenilor, episod oglindit în Facerea, cap. 6, versetele 2-4, care a stârnit de-a lungul vremii nenumărate controverse teologice și profane.

La sfârșitul primului mileniu după Hristos, când magia a fost repudiată de religie, desprinzându-se, cel puțin teoretic, din trupul celor trei mari religii monoteiste, respectiv iudaismul, creștinismul și islamul, preocupările magice din Europa și Orientul Apropiat au intrat într-o ilegalitate aureolată de un mister și de o fascinație mereu crescânde, ce aveau să culmineze cu Evul Mediu și Renașterea, apoi diluându-se treptat spre sfârșitul secolului al XIX-lea, cu un reviriment notabil în perioada romantismului gotic de la răscrucea veacurilor al XVIII-lea și celui următor.

Cu toate interdicțiile religioase, interesul pentru magie a reținut atenția unor importante figuri ale Europei, cum ar fi „papii Honoriu al III-lea, Leon al III-lea, Silvestru al II-lea sau antipapii Benedict al XIII-lea, Ioan al XXIII-lea, care alături de celebrii renașcențiști Paracelsus, Nostradamus, Giordano Bruno, Marsilio Ficino sau Pico della Mirandola, printre mulți alții, s-au interesat de magie și, implicit, de alchimie în studii și tratate memorabile. Acestea, alături de manuscrisele copiate pe ascuns de călugări, fie s-au păstrat în biblioteci particulare și în mănăstiri, fie au fost distruse de mâna Inchiziției, alimentând rugurile pe care și-au găsit sfârșitul teribil vrăjitoarele” (Petru Vintilă Jr., „Lucia Ferescu sau Steaua Dimineții”, Editura Compania, București, 2016). De altfel, în Europa, magia a fost preocuparea obsedantă a acestor epoci istorice: intelectuali inițiați ca Marsilio Ficino cu „Opera Omnia” („Marsilio Ficini Florentini...Opera”), ediția de la 1557-1573, sau celebrul Giordano Bruno cu „Jordani Bruni Nolani Opera Latine conscripta”, apărută târziu, între anii 1879-1891, erau interesați de studii serioase de magie, alchimie și astrologie, în timp ce vrăjitoria vulgară, sau vulgarizată, era apanajul oamenilor neinstruiți și a șarlatanilor de bâlci. Dar Biserica creștină atotstăpânitoare, în special prin intermediul instrumentului ei înfricoșător numit Inchiziție, îi urmărea și îi pedepsea aspru pe toți adepții acestor practici interzise, iar popoarele trăiau sub imperiul și în teama fenomenelor supranaturale ce le pigmentau consistent viața de zi cu zi. Să nu uităm nici de multele cazuri de cruntă injustiție când oameni absolut nevinovați, din rațiuni politice, științifice, economice sau sociale, au fost incriminați pe nedrept și pedepsiți cu ani grei de

închisoare, supuși la cazne înfiorătoare, sau omorâți în chinuri cumplite, cum s-a întâmplat cu Giordano Bruno sau Galileo Galilei.

Mai mult decât atât, Vaticanul a interzis lucrări valoroase despre magie cum ar fi: „Codex lugubrum” din 1535, „Turris Babel” din 1679, „Cabala, Speculum Artis et Natural in Alchymia” din 1654, sau „Biblia olandeză” din 1711, unele dintre ele ajungând, inevitabil, să fie mistuite de flăcările rugurilor pe care au fost arse și vrăjitoarele vremii. Foarte interesant este și studiul întreprins de Ioan Petru Culianu despre relația dintre magie și erotism, o caracteristică importantă a Renașterii europene, în contextul mentalităților timpului, într-o societate dominată atât de dogmele impuse de religia atotputernică precum și de eresurile unor comunități păstrătoare de cutume arhaice, precreștine. În cartea sa „Eros și magie în Renaștere. 1484” (Editura Nemira, București, 1994), Culianu ne arată că întreaga Renaștere a fost bântuită de entități malefice izvorâte din tenebrele unor tărâmurii fantastice (de pildă incubii și sucubii), care îi chinuiau îngrozitor pe bieții oameni, supunându-i la oribile acte sexuale, siluind deopotrivă femei și bărbați prin împreunări scârboase, împotriva naturii. Autorul citează un fragment din tratatul „Daemonolatria, ex iudiciis capitalibus nongentorum plus minus hominum qui sortilegii crimen intra annos quindecim in Lotharingia capite luerunt” (Lyon, 1595) de Nicolas Remy, poet și consilier al ducelui de Lorena, cel care a studiat nu mai puțin de nouă sute de procese de vrăjitorie: „Toți cei care au avut relații sexuale cu incubi sau sucubi declară în unanimitate că e greu de închipuit ori de descris ceva mai respingător și mai ingrat. Pétrone Armentaire declară că, de cum o strângea în brațe pe Abrahel a sa, toate mădularele-i deveneau rigide. Iar Hennezel afirmă că Scuatzeburg a sa (acestea erau numele sucubilor) îi dădea impresia că are o gaură înghețată (în loc de vagin) și că trebuia s-o abandoneze fără să cunoască orgasmul. Cât despre vrăjitoare, ele declară că organele virile ale demonilor sunt atât de groase și de tari, încât e imposibil să și le introducă fără o durere atroce. Alice Drigee arăta cu degetul adunării cu cât depășea în lungime penisul în erecție al demonului ei farmecele unui băiat de bucătărie și o informa că acela n-avea nici scrot, nici testicule. Cât o privește pe Claudine Fellée, ea s-a priceput să evite durerea zvâcnitoare a raportului printr-o mișcare de rotație pe care o efectua adesea ca să-și introducă acea masă în erecție pe care nicio femeie, de orice capacitate, n-ar fi putut-o conține [...]. Aceste nefericite se plâng foarte des că demonul lor le sufocă, dar niciodată n-au putut să pună capăt acestei situații [...]. Și cu toate acestea, unele ating orgasmul în această îmbrățișare rece și execrabilă” (pag. 211).

Foarte curios era faptul că femeia, în timpurile acelea mai mult decât ciudate, și nu numai din pricina Păcatului Originar, era văzută ca un „rău al naturii”, ca un izvor de păcate, o permanentă ispitire diavolească pentru bărbat și societate: „La nivelul diviziunii sexuale femeia îndeplinește rolul naturii, iar bărbatul - pe acela al religiei și al legilor ei. Cu cât este mai frumoasă, cu atât mai mult prezintă ea mărcile funcțiilor ei naturale (înseminare, fecunditate, nutriție) și cu atât mai mult este ea suspectă din punct de vedere religios.

Într-adevăr, frumusețea înseamnă o capacitate mărită de seducție în vederea înseminării și, în consecință, o primejdie puternică pentru bărbatul care trebuie să se ferească de murdăriile dorințelor sexuale. Cât despre semnele somatice ale fecundității și ale funcției nutritive (coapsele, sânii), ele sunt chiar acelea care generează pofta și păcatul” (pag. 287). Deci, în viziunea acelor vremuri, în spatele frumuseții feminine se ascundea diavolul. Dar, toate aceste concepții bizare despre femeie în general își au originea în versetele Vechiului Testament care se referă în mod deosebit la Legea Sfințeniei a poporului evreu, cea care trebuie respectată cu orice preț pentru păstrarea purității rasiale a poporului ales.

Pe scurt, mentalitatea religioasă europeană a acelor timpuri considera că frumusețea feminină era rezultatul uneltirilor diavolești pentru a răpi sufletele bărbaților căzuți în păcatul poftelor carnale.

În următoarele secole, respectiv veacurile al XVI-lea și al XVIII-lea, magia neagră, reprezentată în general de sistemele sataniste, a luat o amploare din ce în ce mai mare și pentru faptul că oamenii au fost fascinați mai mult de ideea de rău decât de bine. Și astăzi, la începutul mileniului al III-lea, oamenii sunt mult mai receptivi la știrile negative decât la cele pozitive.

Începând cu secolul al XVII-lea s-au răspândit în Europa așa numitele liturghii negre, care se caracterizau prin inversarea sensului firesc al liturghiei canonice și în cadrul cărora se invocau demonii. Din istoria ceva mai veche se cunosc două cazuri celebre în care s-au formulat acuzații de invocare a unui demon, respectiv cel al lui Jacques de Molay, Mare Maestru al Ordinului Templierilor, cel care a fost ars pe rug în anul 1314 la ordinul regelui Franței Filip al IV-lea cel Frumos și al papei Clement al V-lea, precum și cel al lui Gilles de Rais, în anul 1440, acuzat de sacrificarea rituală de copii.

Liturghiile negre erau celebrate de preoți răspopiți, noaptea, la lumina lunii, sau a lumânărilor negre, în fața unor femei dezbrăcate întinse pe altar, pe care erau așezate potire umplute cu sângele unor copii uciși ritualic în timpul slujbei eucharistice parodiate, adică oficiată invers. În unele cazuri se foloseau și ciuperci halucinogene, în special mătrăgună.

Se cunoaște, atât din istorie cât și din literatura de specialitate, că unii magicieni au făcut pacte cu diavolul, acte semnate cu sânge, prin care aceștia își vindeau sufletul celui Rău în schimbul unor avantaje materiale lumești. În „Compendium Maleficarum” din 1608 sunt dezvăluite cele 12 condiții pentru înțelegerea cu diavolul. Figura pseudolegendară a doctorului Faust este, de departe, cea mai cunoscută în acest sens.

Știrile sataniste care ne parvin din secolul al XIX-lea sunt realmente sinistre, fiind practicate, nu de puține ori, de foști oameni ai Bisericii, preoți răspopiți, așa cum au fost, de exemplu, abatele J. A. Boullan și călugărița A. Chevalier, care oficiau liturghii negre în timpul cărora întrețineau raporturi sexuale, de cele mai multe ori perverse, sacrificii umane, sau chiar îndeplineau ritualuri scabroase de acte scatologice.

Cultul satanist s-a răspândit nu numai în Europa, ci și în cele două Americi, pentru ca, în veacul al XX-lea, să ajungă în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Așa cum am spus și la început, magia a apărut în vremuri imemorabile, în toată lumea, și a traversat timpul până astăzi sub cele mai diferite forme și manifestări.

Subiectul fiind vast și spațiul limitat, pentru următoarele numere, ne vom rezuma doar la cele mai interesante și mai sensibile aspecte ale magiei, și anume la așa numitele puteri paranormale ale oamenilor, astrologie, alchimie, precum și la puterea tămăduitoare a apei, a plantelor și mineralelor. În ultima parte, ne vom ocupa de spațiul românesc unde au supraviețuit misterioase mentalități și rămășițe ale unor practici magice care își au sigur rădăcinile în neoliticul civilizațiilor Cucuteni, Hamangia și Gumelnița.

PETRU VINTILĂ Jr.

0%

User Rating: Be the first one !

